

[Henning Rasmussen]

Man kan lave regnestykker på mange måder. Finansministeren har sin, og han ser helt væk fra, at vi eksempelvis har tilkendegivet – det sagde jeg i afslutningen af mit indlæg – at en række af de poster, der står i finanslovsforliget, ville vi godt stemme for i en anden sammenhæng, dvs. hvis de var led i en aftale, der var en helhed. Det er bare et eksempel på, at finansministerens måde at regne på ikke holder vand.

Finansministeren ser helt væk fra, at vi har peget på indtægtsmuligheder, som vi gerne ville have drøftet med regeringen, indtægtsmuligheder, som svarer til, hvad regeringen selv har forestillet sig i forbindelse med en eventuel aftale med Socialdemokratiet.

Vi vender tilbage ved næste korsvej, og så ser vi, hvem der fik ret: den ordfører, der af den tidligere finansminister blev beskyldt for at være unødigt pessimist, eller finansministeren, der efter min opfattelse som sin forgænger er utrolig optimist.

Jes Lunde (SF):

Finansministeren lagde ud med at fortælle os, at de lettelser, man havde lavet, selvfølgelig var fuldt finansierede, og det er svært at forstå. Når der er et underskud på 7 mia. kr., er det svært at forstå, at de er fuldt finansierede. Man kan selvfølgelig altid sætte nogle talsæt sammen og sige, at vores udgangspunkt var sådan og sådan, og i forhold til det udgangspunkt, der gjaldt lige den dag, sørgede vi for fuld finansiering af, hvad vi lavede.

Det er muligt, men den samlede effekt er altså, at man underbudgetterer. Derfor er konklusionen stadig væk, at der ud fra det, vi kan se i budgetoversigten, ikke var råd til det julegaveforlig, man har lavet. Det fremgår også meget klart af den før citerede side 44 i budgetoversigten, at man i Finansministeriet allerede nu finder anledning til at varsle et indgreb, hvor man begynder at stramme det private forbrug.

Finansministeren citerede side 50 i budgetoversigten, hvori der står, at hvis fremgangen i økonomien skal udnyttes til en samtidig nedbringelse af både underskud på betalingsbalancen og arbejdsløsheden, er der behov for fortsatte økonomiske initiativer, som styrker strukturomlægningen i den danske økonomi.

Det er jeg helt enig i. Det er en formulering, som vi i SF uden videre kan tilslutte os.

Det, vi synes er bekymrende, når nu regeringen også har denne erkendelse, er, dels at man i forbindelse med finansloven likviderer alt, hvad der hedder fremsynet erhvervs politik og piller det ud af finansloven, dels at man udsulter uddannelserne og endelig også den besynderlige politiske melding, som statsministeren er kommet med efter nedturen med århundredets plan, og hvad man ellers havde af skitser, at der nu pludselig ikke er så stort et behov for planforhandlinger. Dem kan man altid føre på et eller andet tidspunkt, hvis man skulle få lyst.

Det synes jeg står i skærende modstrid med det budskab, vi får fra Finansministeriet om, at der er behov for store strukturomlægninger. Jeg holder mest med Finansministeriet i den strid.

Jeg er glad for, at finansministeren bekræftede, at SF's ændringsforslag til finansloven hænger sammen og er samfundsøkonomisk holdbare, og at det er politik, der skiller. Finansministeren sagde, at de var politisk forkerte. Det synes jeg er godt, at vi har det placeret, for så kan vi tage en politisk diskussion om, i hvilken retning vi ønsker samfundet, i stedet for at beklukke hinandens hæderlighed. Det synes jeg er udmærket, så jeg er glad for den besked fra finansministeren.

Finansministeren mente stadig væk, at arbejdsløsheden ville falde i løbet af 1990, og der er megen diskussion om det. Nogle økonomer mener, at den vil stige, og jeg kan så forstå, at Finansministeriet mener, at der kommer et vist fald.

Jeg har regnet mig frem til – ud fra de tal, man har i budgetoversigten, hvor man skønner, at gennemsnittet i 1990 bliver på 272.000 personer mod 275.000 ved indgangen – at det drejer sig om et fald, man tror vil blive i størrelsesordenen 5.000-6.000.

Det kan være, at Finansministeriet får ret i sin optimisme, at der kommer et lille fald i arbejdsløsheden, men det er ikke tilfredsstillende, hr. finansminister. Et fald i arbejdsløsheden i den størrelsesorden betyder med det niveau, vi desværre er oppe på i øjeblikket, at det vil tage 55 år at komme af med arbejdsløsheden.

Jeg tror, finansministeren er enig med mig i, at det ville være en helt urimelig langmodighed at udvise over for det problem.

Derfor er det heller ikke selv for de mest optimistiske økonomer i Finansministeriet, der skyder på udviklingen i arbejdsløsheden, ud fra